

cítíš," řekl jsem, překvapený tím, jak se mi třese hlas. „Už si s tím nemusíš dělat starosti. Myslím, že už tě nechám na pokoji. Spokojená?“

Takhle se to dělá, když chcete v někom probudit pocit viny. Byl jsem v tom dobrý. Teď jsem jenom musel pár vteřin počkat na její omluvu. Tři... dva... jedna...

„Super!“ řekla a vstala od stolu. Odpochovala k učitelce výtvarky. Podala jí propustku a vyběhla dveřmi ven.

A já tam seděl se samolibým úsměvem na tváři a čekal na omluvu, která hned tak nepříjde.

Nikdy v životě jsem se necítil tak pitomě.

Pátek. 10.35. Tělák.

Nevěděl jsem, co při těláku dělat. Zoe se už přidala ke své skupince kamarádek, kam patřila i Emily. Stály kousek od dívčích šaten, drbaly a hlasitě si povídaly.

Stál jsem sám na druhé straně tělocvičky, když se ke mně připojil Brayden.

„Kde je Zoe?“ zeptal se.

Kývl jsem hlavou jejím směrem.

„Aha,“ řekl. „Slyšel jsem, jak jste se na výtvarce pohádali.“

Zíral jsem do podlahy a dával pozor, abych se mu nepodíval do očí. Fakt, že nás slyšel mluvit, znamenal, že se mohl doslechnout i o Emilyně kabelce. „Co jsi nás slyšel říkat?“

„Všechno,“ povzdechl si.

Nadechl jsem se a dál si prohlížel podlahu tělocvičky.

„Je docela hnusný ukrást holce kabelku,“ řekl Brayden. „A ještě *hnusnější* takhle tlačit na příbuznou.“

Předstíral jsem široký úsměv. „Díííííky! Příště si na to určitě vzpomenu.“

„Povídal jsem ti, že to jsou mizerové,“ řekl Brayden.

Co kdyby ten kluk už sklapnul? „Podívej, nebudu se tady s tebou hádat. Odešel bys laskavě?“

Brayden se zasmál a potřásl svojí velkou hloupou hlavou. Nakonec se odstrčil od zdi a zamířil ke dveřím tělocvičny.

Počkal jsem, až všichni vyjdou ven, a pak šel za nimi. Nestál jsem o to mít někoho v zádech.

Když jsem dorazil k běžecké dráze, počkal jsem, až bude vzduch čistý, a pak jsem vstoupil do tajného úkrytu nindžů. Wyatt tam už byl v kompletní uniformě stejně jako většina ostatních nindžů. Vypadalo to divně, protože všichni stáli v kruhu. Ve středu kruhu nindžů byla nindžovská uniforma, pečlivě složená na malém dřevěném stolku.

„Vítej, bratře,“ ozval se Wyattův hlas zpod jeho masky. „Teď jsi jedním z nás.“

Nebudu vám lhát – všechna ta vina, kterou jsem dosud cítil, *zmizela*. Na nebi svítilo slunce a jeho paprsky pronikaly dolů mezi listím stromů. Na zemi se třpytily kapky vody, které tam zbyly po ranní rose, jako diamanty rozsypané okolo úkrytu. Světlo dopadalo na nindžovskou uniformu, jako by sám bůh požehnal hedvábí, ze

kterého byla utkaná. Podrbal jsem se pod okem, abych zakryl slzu, která se mi vytvořila v koutku oka.

Wyatt mi položil paži kolem ramen. „Tamhle za těmi stromy je místo, kde se můžeš převlíknout. Pospěš si, bratře. Až budeš připravený, čeká tě důležitý úkol.“

Měl jsem co dělat, abych nezačal pištět jako moje sestra na Vánoce. Snažil jsem se odpovědět klidně, ale místo toho jsem zadržel: „*Jasněžeňnedpřijdu!*“

Nindžovský kostým mi padl jako ulitý, to vám povím. Byl jako na míru ušitý oblek, který si bohatý gentleman speciálně objedná z Evropy. Když jsem se vynořil zpoza stromu, mnoho mých nindžovských bratrů a sester zalapalo po dechu a tiše zatleskalo. Postaral jsem se o to, aby